WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 29 marca 2011 r. *

W sprawie C-96/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 4 marca 2009 r.,

Anheuser-Busch Inc., z siedzibą w Saint Louis (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez V. von Bomhard i B. Goebela, Rechtsanwälte,

strona skarżąca,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Budějovický Budvar, národní podnik, z siedzibą w Czeskich Budziejowicach (Republika Czeska), reprezentowana przez adwokatów F. Fajgenbaum, T. Lachacinskiego, C. Petscha oraz S. Sculy-Logotheti,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.C. Bonichot (sprawozdawca), K. Schiemann i D. Šváby, prezesi izb, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 czerwca 2010 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 września 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Anheuser-Busch Inc. (zwana dalej „Anheuser-Busch") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar przeciwko OHIM - Anheuser-Busch (BUD), Zb.Orz. s. II-3555 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego uwzględniono skargi wniesione przez Budějovický Budvar, národní podnik (zwaną dalej „Budvar") na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 czerwca 2006 r. (sprawa R 234/2005-2) i 28 czerwca 2006 r. (sprawy R 241/2005-2 i R 802/2004-2), a także z dnia 1 września 2006 r. (sprawa R 305/2005-2) (zwane dalej „spornymi decyzjami") dotyczące postępowań w sprawie sprzeciwu wobec dokonanych przez Anheuser-Busch zgłoszeń oznaczenia „BUD" do rejestracji w charakterze wspólnotowego znaku towarowego.

Ramy prawne

Prawo międzynarodowe

2 Artykuły 1–5 Porozumienia lizbońskiego o ochronie i międzynarodowej rejestracji nazw pochodzenia, zawartego w dniu 31 października 1958 r., zrewidowanego w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i zmienionego w dniu 28 września 1979 r. (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr 13172, s. 205, zwanego dalej „porozumieniem lizbońskim"), stanowią:

„Artykuł 1

1. Państwa, do których stosuje się niniejsze porozumienie, tworzą związek szczególny w ramach związku ochrony własności przemysłowej.

2. Zgodnie z postanowieniami niniejszego porozumienia zobowiązują się one do ochrony na swoich terytoriach nazw pochodzenia produktów pochodzących z innych krajów związku szczególnego, uznawanych i chronionych z tego tytułu w kraju pochodzenia i zarejestrowanych w Międzynarodowym Biurze Własności Intelektualnej […], o którym mowa w Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej [WIPO].

Artykuł 2

1. Nazwę pochodzenia w rozumieniu niniejszego porozumienia stanowi nazwa geograficzna kraju, regionu lub miejscowości służąca do oznaczania pochodzącego z nich towaru, który zawdzięcza swoją jakość lub właściwości wyłącznie lub przede wszystkim środowisku geograficznemu, obejmującemu czynniki naturalne i ludzkie.

2. Krajem pochodzenia jest kraj, którego nazwa stanowi nazwę pochodzenia, której towar zawdzięcza swoją powszechną znajomość, lub też kraj, w którym położony jest region lub miejscowość, których nazwa stanowi taką nazwę pochodzenia.

Artykuł 3

Ochrona obejmuje wszelkie przypadki zawłaszczenia lub imitacji, nawet gdy wskazane zostało rzeczywiste pochodzenie towaru lub gdy użyte zostało tłumaczenie nazwy pochodzenia, lub też gdy towarzyszą jej takie określenia jak »w rodzaju«, »typu«, »w stylu«, »imitacja« lub określenia podobne.

Artykuł 4

Postanowienia niniejszego porozumienia stosuje się bez uszczerbku dla ochrony, jaką objęte są już nazwy pochodzenia w każdym z krajów związku szczególnego na

podstawie innych umów międzynarodowych, takich jak na przykład Konwencja paryska z dnia 20 marca 1883 r. o ochronie własności przemysłowej, ze zmianami, czy Porozumienie madryckie z dnia 14 kwietnia 1891 r. dotyczące zwalczania fałszywych oznaczeń pochodzenia towarów, ze zmianami, bądź też na podstawie przepisów krajowych lub orzecznictwa.

Artykuł 5

1. Rejestracja nazw pochodzenia dokonywana jest w Biurze Międzynarodowym na wniosek organów administracji krajów związku szczególnego na rzecz osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych, uprawnionych do używania tych nazw pochodzenia w świetle prawa krajowego.

2. Biuro Międzynarodowe bezzwłocznie powiadamia o rejestracji organy administracji poszczególnych krajów związku szczególnego i dokonuje jej publikacji w periodycznym zbiorze.

3. Organy administracji poszczególnych krajów mogą oświadczyć, że nie są w stanie zapewnić ochrony nazwie pochodzenia, o której rejestracji je powiadomiono, jednak tylko pod warunkiem, że takie oświadczenie wraz z uzasadnieniem zostanie złożone w Biurze Międzynarodowym nie później niż w terminie jednego roku od dnia otrzymania powiadomienia o rejestracji, i z zastrzeżeniem, że takie oświadczenie nie może przynosić w danym kraju uszczerbku innym formom ochrony nazwy pochodzenia, na które uprawniony mógłby się powołać zgodnie z art. 4 powyżej.

[…]" [tłumaczenie nieoficjalne].

3 Zasady 9 i 16 rozporządzenia wykonawczego do porozumienia lizbońskiego, które weszło w życie w dniu 1 kwietnia 2002 r., stanowią:

„Zasada 9

Oświadczenie o odmowie

1. Wydanie oświadczenia o odmowie jest zgłaszane Biuru Międzynarodowemu przez właściwe organy administracji umawiającej się strony, w której imieniu oświadczenie zostało wydane; oświadczenie musi być podpisane przez ten organ administracji.

[…]

Zasada 16

Unieważnienie

1. W przypadku unieważnienia skutków rejestracji międzynarodowej przez jedną z umawiających się stron i jeżeli od unieważnienia tego nie przysługuje już żaden środek odwoławczy, jest ono zgłaszane Biuru Międzynarodowemu przez właściwy organ administracji tej umawiającej się strony. […]

[…]" [tłumaczenie nieoficjalne].

4 Nazwa pochodzenia „Bud" została zarejestrowana w WIPO na podstawie porozumienia lizbońskiego w dniu 10 marca 1975 r. pod numerem 598 dla piwa.

Międzynarodowe umowy dwustronne

Umowa dwustronna

5 W dniu 11 czerwca 1976 r. Republika Austrii i Czechosłowacka Republika Socjalistyczna podpisały umowę w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i innych nazw związanych z pochodzeniem produktów rolnych i przemysłowych (zwaną dalej „umową dwustronną").

6 Po jej zatwierdzeniu i ratyfikacji umowa dwustronna została opublikowana w *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z dnia 19 lutego 1981 r. (BGBl. 75/1981). Zgodnie z art. 16 ust. 2 umowa dwustronna weszła w życie na czas nieokreślony w dniu 26 lutego 1981 r.

7 Artykuł 1 umowy dwustronnej przewiduje:

„Umawiające się państwa zobowiązują się do przedsięwzięcia wszelkich środków koniecznych do zapewnienia skutecznej ochrony przed nieuczciwą konkurencją w obrocie handlowym oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i innych nazw związanych z pochodzeniem produktów rolnych i przemysłowych, objętych kategoriami, o których mowa w art. 5, i wyszczególnionych w porozumieniu przewidzianym w art. 6, a także nazw i ilustracji wymienionych w art. 3, 4 i art. 8 ust. 2" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej umowy poniżej].

8 Zgodnie z art. 2 umowy dwustronnej:

„W rozumieniu niniejszej umowy oznaczeniami geograficznymi, nazwami pochodzenia i innymi nazwami związanymi z pochodzeniem są wszelkie oznaczenia, które bezpośrednio lub pośrednio odnoszą się do pochodzenia produktu. Takie oznaczenie składa się co do zasady z nazwy geograficznej. Niemniej jednak może ono składać się także z innych wzmianek, w przypadku gdy zainteresowane kręgi w państwie pochodzenia dostrzegają w nich oznaczenie państwa produkcji w odniesieniu do nazywanego tak produktu. Wspomniane nazwy mogą zawierać, poza wskazaniem terytorium pochodzenia określonego geograficznie, wzmianki dotyczące jakości danego produktu. Te szczególne właściwości towarów są wyłącznie lub zasadniczo wynikiem wpływów geograficznych lub ludzkich".

9 Artykuł 3 ust. 1 umowy dwustronnej stanowi:

„[…] nazwy czechosłowackie, które zostaną wskazane w porozumieniu, jakie zostanie zawarte zgodnie z brzmieniem art. 6, będą w Republice Austrii zastrzeżone wyłącznie dla produktów czechosłowackich".

10 Artykuł 5 ust. 1 pkt B2 umowy dwustronnej wśród kategorii produktów czeskich objętych ochroną ustanowioną na mocy tej umowy wymienia piwa.

11 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej:

„Nazwy dotyczące produktów, do których znajdują zastosowanie wymogi określone w art. 2 i 5, korzystające z ochrony na podstawie niniejszej umowy i niebędące w związku z tym nazwami rodzajowymi zostaną wymienione w porozumieniu, które zostanie zawarte pomiędzy rządami tych dwóch umawiających się państw".

Porozumienie dwustronne

12 Zgodnie z art. 6 umowy dwustronnej porozumienie wykonawcze do tej umowy (zwane dalej „porozumieniem dwustronnym" i, jako całość wraz z umową dwustronną, „międzynarodowymi umowami dwustronnymi") zostało zawarte w dniu 7 czerwca 1979 r.

13 Załącznik B do porozumienia dwustronnego stanowi:

„Czechosłowackie nazwy produktów rolnych i przemysłowych

[…]

B Środki spożywcze i produkty rolne (inne niż wino)

[…]

2. Piwo

Czeska Republika Socjalistyczna

[…]

Bud

[…]".

Prawo Unii

14 Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1). Jednakże w odniesieniu do niniejszego sporu zastosowanie znajduje wciąż rozporządzenie nr 40/94 w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady (WE) nr 422/2004 z dnia 19 lutego 2004 r. (Dz.U. L 70, s. 1) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 40/94").

15 Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zatytułowany „Względne podstawy odmowy rejestracji", stanowi:

„W przypadku sprzeciwu właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia używanego w obrocie gospodarczym [handlowym] o znaczeniu większym niż lokalne [o zasięgu większym niż lokalny], zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się w przypadku i w zakresie, w jakim ustawodawstwo wspólnotowe lub prawo państwa członkowskiego regulują taki znak [w jakim zgodnie z prawem wspólnotowym lub prawem państwa członkowskiego mającym zastosowanie do tego oznaczenia]:

a) prawa do tego znaku [oznaczenia] zostały nabyte przed datą wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego [dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego] lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego [datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa przywołanego na poparcie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego];

b) oznaczenie to daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego".

16 Artykuł 43 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia przewiduje:

„2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany we Wspólnocie w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany i które przytacza on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją usprawiedliwione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był w tym terminie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. Wobec braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany tylko dla części towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany, do celów rozpatrywania sprzeciwu uznawany jest on za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.

3. Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony, używaniem we Wspólnocie [Ustęp 2 stosuje się do wcześniejszych krajowych znaków towarowych określonych w art. 8 ust. 2 lit. a), zastępując używanie we Wspólnocie używaniem w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony]".

17 Zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94:

„W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia".

Okoliczności powstania sporu

18 Okoliczności sporu wniesionego do Sądu opisane w zaskarżonym wyroku można zreasumować następująco:

19 W dniach 1 kwietnia 1996 r., 28 lipca 1999 r., 11 kwietnia 2000 r. i 4 lipca 2000 r. Anheuser-Busch dokonała w OHIM czterech zgłoszeń celem zarejestrowania słownego i graficznego znaku Bud jako wspólnotowych znaków towarowych dla określonych rodzajów towarów, w tym piwa, należących do klas 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 i 42 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług do celów rejestracji znaków towarowych z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

20 W dniach 5 marca 1999 r., 1 sierpnia 2000 r., 22 maja 2001 r. i 5 czerwca 2001 r. Budvar wniosła sprzeciwy na mocy art. 42 rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do wszystkich towarów wyszczególnionych w zgłoszeniach.

21 Na poparcie tych sprzeciwów Budvar powołała się w pierwszej kolejności, stosownie do art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, na istnienie wcześniejszego znaku towarowego, a mianowicie międzynarodowego graficznego znaku towarowego Bud (nr 361 566), zarejestrowanego dla piwa i wywołującego skutki w Austrii, w Beneluksie i we Włoszech.

22 W drugiej kolejności Budvar podniosła, na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, istnienie nazwy pochodzenia „bud", chronionej z jednej strony we Francji, we Włoszech i w Portugalii na mocy porozumienia lizbońskiego i z drugiej strony w Austrii na mocy międzynarodowych umów dwustronnych.

23 Decyzją z dnia 16 lipca 2004 r. Wydział Sprzeciwów OHIM uwzględnił sprzeciw wniesiony wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do „usług świadczonych w restauracjach, barach i gospodach" (klasa 42), objętych zgłoszeniem z dnia 4 lipca 2000 r., uznając w szczególności, że Budvar dowiodła posiadania przez nią praw do nazwy pochodzenia „bud" we Francji, we Włoszech i w Portugalii.

24 Na mocy decyzji z dnia 23 grudnia 2004 r. i z dnia 26 stycznia 2005 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciwy wniesione wobec rejestracji znaków towarowych będących przedmiotem trzech pozostałych zgłoszeń, stwierdzając zasadniczo, że nie dowiedziono, by – co się tyczy Francji, Włoch, Austrii i Portugalii – nazwa pochodzenia „bud" była oznaczeniem używanym w obrocie handlowym o zasięgu większym niż lokalny.

25 Wniosek ten był wynikiem zastosowania przez Wydział Sprzeciwów tych samych kryteriów co przewidziane w art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1041/2005 z dnia 29 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 172, s. 4) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2868/95"), które to kryteria mają zastosowanie do dowodu „rzeczywistego używania" wcześniejszych znaków towarowych stanowiących podstawę sprzeciwu.

26 Budvar wniosła trzy odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 23 grudnia 2004 r. i z dnia 26 stycznia 2005 r. oraz od decyzji tego wydziału z dnia 16 lipca 2004 r. w zakresie dotyczącym oddalenia sprzeciwu w odniesieniu do pozostałych usług należących do klas 35, 38, 41 i 42.

27 Natomiast Anheuser-Busch wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 16 lipca 2004 r. w zakresie dotyczącym częściowego uwzględnienia sprzeciwu Budvar.

28 W decyzjach wydanych w dniach 14 czerwca 2006 r., 28 czerwca 2006 r. i 1 września 2006 r. Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła wniesione przez Budvar odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 23 grudnia 2004 r. i z dnia 26 stycznia 2005 r. W decyzji wydanej w dniu 28 czerwca 2006 r. Izba Odwoławcza uwzględniła odwołanie wniesione przez Anheuser-Busch przeciwko decyzji Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 16 lipca 2004 r. i w całości oddaliła sprzeciw Budvar.

29 W spornych decyzjach Izba Odwoławcza wskazała, po pierwsze, że w uzasadnieniu swoich sprzeciwów Budvar nie wydawała się już powoływać na międzynarodowy graficzny znak towarowy nr 361 566, a jedynie na nazwę pochodzenia „bud".

30 Po drugie, Izba Odwoławcza stwierdziła zasadniczo, po pierwsze, że trudno sobie wyobrazić, by oznaczenie „BUD" mogło zostać uznane za nazwę pochodzenia, a nawet za pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego. Izba Odwoławcza wywiodła z tego, że sprzeciwu nie można było uwzględnić na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 w oparciu o prawo przedstawione jako nazwa pochodzenia, które w rzeczywistości taką nazwą nie jest.

31 Po trzecie, Izba Odwoławcza, stosując przez analogię przepisy art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 i zasadę 22 rozporządzenia nr 2868/95, stwierdziła, że przedstawione przez Budvar dowody na okoliczność używania nazwy pochodzenia „bud" we Francji, we Włoszech, w Austrii i w Portugalii nie były wystarczające.

32 Izba Odwoławcza stwierdziła wreszcie, że sprzeciw należało odrzucić również z uwagi na fakt, że Budvar nie wykazała, iż w związku z rozpatrywaną nazwą pochodzenia przysługuje jej prawo do zakazania używania określenia „bud" jako znaku towarowego we Francji lub w Austrii.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

33 Pismami, które wpłynęły do sekretariatu Sądu w dniach 26 sierpnia 2006 r. (sprawa T-225/06), 15 września 2006 r. (sprawy T-255/06 i T-257/06) oraz 14 listopada 2006 r. (sprawa T-309/06), Budvar wniosła skargi mające na celu stwierdzenie nieważności spornych decyzji.

34 Budvar podniosła zasadniczo jeden tylko zarzut, który dotyczył naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i składał się z dwóch części.

35 W pierwszej części Budvar podważała wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym oznaczenie „BUD" nie może być uważane za nazwę pochodzenia. W drugiej części Budvar kwestionowała przeprowadzoną przez Izbę Odwoławczą ocenę, zgodnie z którą w niniejszym przypadku nie zostały spełnione przesłanki art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

36 W odniesieniu do pierwszej części podnoszonego zarzutu Sąd wskazał w pkt 82 zaskarżonego wyroku, że do celów zbadania zaskarżonych decyzji należało uczynić rozróżnienie pomiędzy nazwą pochodzenia „bud" zarejestrowaną na mocy porozumienia lizbońskiego, a nazwą „bud" chronioną na mocy umowy dwustronnej.

37 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o nazwę pochodzenia „bud" zarejestrowaną na mocy porozumienia lizbońskiego, Sąd w sposób następujący wypowiedział się w pkt 87 zaskarżonego wyroku:

„W niniejszym przypadku nazwa pochodzenia »bud« (nr 598) została zarejestrowana w dniu 10 marca 1975 r. Francja nie oświadczyła w terminie roku, licząc od dnia doręczenia powiadomienia o rejestracji, że nie może zapewnić ochrony wspomnianej

nazwy pochodzenia. Ponadto przed wydaniem [spornych] decyzji skutki rozpatrywanej nazwy pochodzenia zostały unieważnione wyrokiem tribunal de grande instance de Strasbourg [Francja] z dnia 30 czerwca 2004 r. Przedstawione w toku postępowania dokumenty wskazują jednak, że Budvar wniosła odwołanie od tego wyroku, a odwołanie to miało skutek zawieszający. A zatem wynika z tego, że w momencie wydania [spornych] decyzji skutki rozpatrywanej nazwy pochodzenia nie zostały unieważnione we Francji orzeczeniem, które nie podlega zaskarżeniu".

38 Sąd przypomniał następnie w pkt 88 zaskarżonego wyroku swoje orzecznictwo, zgodnie z którym ważność krajowego znaku towarowego nie może być kwestionowana w postępowaniu w sprawie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, ponieważ przepisy prawa Unii dotyczące znaków towarowych nie zastępują obowiązującego w państwach członkowskich prawa znaków towarowych.

39 Wywiódł on z tego w pkt 89 wspomnianego wyroku, że system stworzony przez rozporządzenie nr 40/94 wymaga, by OHIM uwzględniał istnienie praw wcześniejszych na szczeblu krajowym.

40 W pkt 90 zaskarżonego wyroku Sąd wyciągnął w związku z powyższym następujący wniosek:

„Skoro we Francji skutki nazwy pochodzenia »bud« nie zostały ostatecznie unieważnione, Izba Odwoławcza powinna [była] uwzględnić na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 stosowne przepisy prawa krajowego i rejestrację dokonaną na mocy porozumienia lizbońskiego, bez rozważania, czy wcześniejsze prawo, na które się powołano, stanowi »nazwę pochodzenia«".

41 Wreszcie w pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd dodał, że jeżeli Izba Odwoławcza żywiła poważne wątpliwości co do kwalifikacji wcześniejszego prawa jako „nazwy pochodzenia", a zatem w odniesieniu do ochrony, jaką należało mu przyznać na mocy wskazanych przepisów prawa krajowego, podczas gdy to właśnie ta kwestia była przedmiotem postępowania sądowego we Francji, to na podstawie zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95 miała ona możliwość zawieszenia postępowania w sprawie sprzeciwu do czasu wydania ostatecznego wyroku w tym przedmiocie.

42 W konsekwencji Sąd orzekł w pkt 92 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stwierdzając najpierw, że wcześniejsze prawo, na które się powołano, zarejestrowane na mocy porozumienia lizbońskiego, nie było „nazwą pochodzenia", a następnie – że kwestia, czy oznaczenie „BUD" było uważane za chronioną nazwę pochodzenia między innymi we Francji, posiadała „drugorzędne znaczenie" i wreszcie wnosząc z tego, że sprzeciw nie mógł zostać uwzględniony na tej podstawie.

43 Co się tyczy w drugiej kolejności nazwy „bud" chronionej na podstawie międzynarodowych umów dwustronnych, Sąd zauważył w pkt 93 zaskarżonego wyroku, że owe umowy nie określały oznaczenia „BUD" dokładnie jako „nazwy pochodzenia".

44 W pkt 94 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że z art. 2 umowy dwustronnej wynika, iż opiera się ona na definicji, która jest szersza od tej przyjętej przez Izbę Odwoławczą, ponieważ wystarczy, by objęte nią oznaczenia lub nazwy odnosiły się bezpośrednio lub pośrednio do pochodzenia towaru, aby można je było wymienić w porozumieniu dwustronnym i aby mogły korzystać z tego względu z ochrony przyznanej na mocy wspomnianej umowy.

45 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 95 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza popełniła dwa błędy: po pierwsze, niesłusznie stwierdziła, że przyznana na mocy międzynarodowych umów dwustronnych ochrona oznaczenia „bud" była ściśle powiązana z jego statusem „nazwy pochodzenia", a po drugie, że – w oderwaniu od okoliczności – zastosowała definicję „nazwy pochodzenia", która nie odpowiada definicji oznaczeń chronionych na mocy wspomnianych umów.

46 Następnie Sąd orzekł w pkt 96 zaskarżonego wyroku, że okoliczność, iż Budvar mogła przedstawić prawo, na które się powołała, jako „nazwę pochodzenia", nie uniemożliwiała Izbie Odwoławczej przeprowadzenia pełnej oceny przedstawionych okoliczności faktycznych i dokumentów. Ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez OHIM nie wyklucza bowiem tego, aby wziął on pod uwagę – poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu – fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane albo które wynikają z powszechnie dostępnych źródeł.

47 Sąd wywiódł z tego w pkt 97 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stwierdzając najpierw, że wcześniejsze prawo, na które się powołano, chronione na mocy umowy dwustronnej, nie jest „nazwą pochodzenia" zgodnie z definicją zastosowaną przez Izbę Odwoławczą, następnie, że kwestia, czy oznaczenie „BUD" zostało uznane za nazwę pochodzenia chronioną między innymi w Austrii, ma „drugorzędne znacznie", i wreszcie, że sprzeciw nie mógł zostać uwzględniony na tej podstawie.

48 W pkt 98 wspomnianego wyroku Sąd zauważył, że międzynarodowe umowy dwustronne wciąż jeszcze wywierają skutki w Austrii w zakresie ochrony nazwy „bud", który to wniosek oparł w szczególności na ustaleniu, że toczące się w Austrii spory nie zostały zakończone prawomocnym orzeczeniem sądowym. Sąd orzekł jednocześnie, że w kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 Izba Odwoławcza powinna była

uwzględnić wcześniejsze prawo, na które powołała się Budvar, bez możliwości podważenia samej kwalifikacji tego prawa.

49 W związku z powyższym w pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił pierwszą część jedynego zarzutu, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

50 Co się tyczy drugiej części tego zarzutu, dotyczącej zastosowania przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, Sąd rozpatrzył na wstępie argument związany z przesłankami używania w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny.

51 W odniesieniu, po pierwsze, do przesłanki związanej z używaniem oznaczenia „BUD" w obrocie handlowym Sąd przypomniał na wstępie, w pkt 160 zaskarżonego wyroku, że w spornych decyzjach Izba Odwoławcza zastosowała przez analogię art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 oraz wymóg przedstawienia dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego prawa przewidziany w art. 43 ust. 2 tego rozporządzenia.

52 W pkt 163 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł następnie, że cele i przesłanki związane z wykazaniem rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego różnią się od celów i przesłanek związanych z wykazaniem używania w obrocie handlowym oznaczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zwłaszcza gdy mamy do czynienia, jak w niniejszej sprawie, z nazwą pochodzenia zarejestrowaną na podstawie porozumienia lizbońskiego lub z nazwą pochodzenia używaną na podstawie międzynarodowych umów dwustronnych.

53 W tym zakresie Sąd stwierdził w pkt 164–167 zaskarżonego wyroku, że:

— artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie odnosi się do „rzeczywistego" używania oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu;

— w kontekście stosowania art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, jak również art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) Trybunał i Sąd konsekwentnie stwierdziły, że z używaniem oznaczenia „w obrocie handlowym" mamy do czynienia, gdy odbywa się ono nie w sferze prywatnej, lecz w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie C-206/01 Arsenal Football Club, Rec. s. I-10273, pkt 40);

— zastosowanie przez analogię art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 wykładni oznaczałoby objęcie oznaczeń, o których mowa w art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, przesłankami odnoszącymi się specyficznie do znaków towarowych i zakresu ich ochrony. Ten ostatni przepis zawiera nadto dodatkowy wymóg, nieprzewidziany w art. 8 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, związany z przedstawieniem dowodu, że przepisy danego państwa członkowskiego przyznają w związku z oznaczeniem prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego;

— owo zastosowanie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 przez analogię sprawiło, że Izba Odwoławcza rozpatrzyła używanie rozpatrywanego oznaczenia odrębnie dla Francji, Włoch, Austrii i Portugalii, to znaczy na każdym z terytoriów, na których – zdaniem Budvar – nazwa „bud" jest chroniona, i w konsekwencji nie uwzględniła przedstawionych przez Budvar dowodów dotyczących używania przywoływanych przez nią nazw w Beneluksie, w Hiszpanii i w Zjednoczonym

Królestwie. W ocenie Sądu z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wynika, by oznaczenia takie jak to rozpatrywane musiały być używane na terytorium państwa, którego przepisy są przywoływane na poparcie jego ochrony, a zatem takie oznaczenia mogą być objęte ochroną na konkretnym terytorium, mimo że nie były tam używane.

54 W świetle powyższych uwag Sąd orzekł wreszcie w pkt 168 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo, podejmując decyzję o zastosowaniu przez analogię przepisów prawa Unii dotyczących „rzeczywistego" używania wcześniejszego znaku towarowego. W opinii Sądu Izba Odwoławcza powinna była sprawdzić, czy dokumenty dostarczone przez Budvar w toku postępowania administracyjnego odzwierciedlały używanie wspomnianych oznaczeń w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej, a nie w sferze prywatnej, i to bez względu na terytorium, na którym oznaczenia były używane.

55 Sąd dodał jednak w tym samym pkt 168, że popełniony przez Izbę Odwoławczą błąd metodologiczny mógłby uzasadnić stwierdzenie nieważności spornych decyzji tylko wtedy, gdyby Budvar wykazała, że omawiane oznaczenia były używane w obrocie handlowym.

56 W tym względzie Sąd podkreślił w pkt 169 zaskarżonego wyroku, iż z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wynika, by wnoszący sprzeciw musiał wykazać, że dane oznaczenie było używane przed zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego, można co najwyżej wymagać, tak jak w odniesieniu do wcześniejszych znaków towarowych, i to tylko i wyłącznie w celu uniknięcia sytuacji, w których postępowanie w sprawie sprzeciwu byłoby jedynym powodem korzystania z wcześniejszego prawa, aby rozpatrywane oznaczenie było używane przed opublikowaniem zgłoszenia znaku towarowego w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*.

57 W pkt 170–172 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał analizy dokumentów przedstawionych przez Budvar i ustaliwszy, że dotyczyły one używania oznaczenia przed opublikowaniem zgłoszenia rozpatrywanego znaku towarowego, uznał, w pkt 173 tego wyroku, iż dokumenty te mogą dowodzić „używania" omawianego oznaczenia w obrocie handlowym, pod warunkiem że zostanie im przyznana wystarczająca moc dowodowa.

58 Co do istoty Sąd orzekł w pkt 175 zaskarżonego wyroku, że wzmianka mająca na celu wskazanie pochodzenia geograficznego produktu może być używana, podobnie jak znak towarowy, w obrocie handlowym i nie oznacza to wcale, że taka nazwa jest używana „jako znak towarowy" i traci z tego względu swą zasadniczą funkcję.

59 Sąd stwierdził ponadto w pkt 176 zaskarżonego wyroku, że nie można kwestionować mocy dowodowej dokumentów dotyczących dostaw dokonywanych nieodpłatnie, ponieważ mogły one być realizowane w ramach działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej w postaci zdobycia nowych rynków zbytu.

60 W konsekwencji w pkt 178 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił argument Budvar dotyczący przesłanki używania oznaczenia w obrocie handlowym, przewidzianej w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

61 Co się tyczy, po drugie, przesłanki dotyczącej zasięgu rozpatrywanego oznaczenia, Sąd przypomniał w pkt 179 zaskarżonego wyroku, że w ocenie Izby Odwoławczej dowód używania tego oznaczenia we Francji nie wystarczył do wykazania istnienia prawa, którego zasięg byłby większy niż lokalny.

62 W tym zakresie Sąd orzekł w pkt 180 i 181 zaskarżonego wyroku, że również w tym wypadku Izba Odwoławcza naruszyła prawo, ponieważ wspomniana przesłanka dotyczy samego oznaczenia, czyli geograficznego zakresu ochrony tego oznaczenia, a nie zasięgu jego używania. W kwestii tej Sąd przyjął, że omawiane prawa wcześniejsze mają zasięg większy niż lokalny, zważywszy na fakt, że ich ochrona na podstawie porozumienia lizbońskiego wykracza poza terytorium pochodzenia.

63 Sąd wywiódł z tego w pkt 182 zaskarżonego wyroku, że argumenty dotyczące pierwszej kwestii poruszonej w ramach drugiej części jedynego zarzutu są zasadne.

64 Jeżeli chodzi o argumenty dotyczące drugiej kwestii poruszonej w ramach drugiej części jedynego zarzutu, a mianowicie tego, czy Budvar dowiodła, że z tytułu rozpatrywanych oznaczeń przysługiwało jej prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, Sąd orzekł w pkt 185 zaskarżonego wyroku, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnoszącym sprzeciw, także jeśli wziąć pod uwagę art. 74 tego rozporządzenia.

65 Odnosząc się do przywołanych przez Budvar na poparcie sprzeciwu przepisów krajowych, które miały wykazać istnienie prawa do zakazania używania określenia „BUD" jako znaku towarowego we Francji lub w Austrii, Sąd orzekł, po pierwsze, w pkt 192 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza nie mogła oprzeć swego wniosku, zgodnie z którym Budvar nie dowiodła takiego prawa, wyłącznie na przywołanych orzeczeniach sądowych wydanych w tych państwach członkowskich, ponieważ żadne z tych orzeczeń nie stało się jeszcze prawomocne.

66 Sąd dodał w tym samym pkt 192, że w celu ustalenia, czy taki dowód został przedstawiony, Izba Odwoławcza powinna była również uwzględnić przepisy prawa

krajowego, na które powołała się Budvar, w tym porozumienie lizbońskie i umowę dwustronną, a zwłaszcza, w przypadku Francji, kilka postanowień kodeksu rolnego, kodeksu konsumenta i kodeksu własności intelektualnej, a w przypadku Austrii, podstawę prawną przywołaną w skargach wniesionych przez Budvar w oparciu o wskazane przepisy krajowe, czyli art. 9 umowy dwustronnej i austriackie uregulowania dotyczące znaków towarowych i nieuczciwej konkurencji.

67 W odniesieniu do Austrii Sąd przypomniał, po drugie, w pkt 193 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza wskazała, iż zgodnie z wyrokiem Oberlandesgericht Wien (Austria) z dnia 21 kwietnia 2005 r. określenie „bud" nie stanowi nazwy miejsca i nie jest uważane przez czeskich konsumentów za określenie piwa z miasta Czeskie Budziejowice, oraz że zdaniem Izby Odwoławczej wyrok ten opierał się na ustaleniach faktycznych, które prawdopodobnie nie zostałyby objęte kontrolą sądu orzekającego w ostatniej instancji.

68 Sąd stwierdził w tym samym pkt 193, że z dokumentów przedstawionych w toku postępowania wynikało, iż to właśnie ww. wyrok Oberlandesgericht Wien został uchylony przez Oberster Gerichtshof (Austria) wyrokiem z dnia 29 listopada 2005 r., czyli przed wydaniem spornych decyzji, z tym uzasadnieniem, że zostało w nim ustalone jedynie, iż nazwa „bud" nie jest powiązana z żadnym konkretnym regionem ani żadną konkretną miejscowością w Republice Czeskiej, podczas gdy należało ustalić, czy w kontekście piwa czescy konsumenci interpretują tę nazwę jako wskazanie miejsca lub regionu.

69 W tym zakresie Sąd orzekł w tym samym pkt 193, że skoro w swej replice w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Budvar dostarczyła kopię odwołania do Oberster Gerichtshof, to Izba Odwoławcza mogła zasięgnąć informacji u stron lub za pomocą jakiegokolwiek innego środka o wyniku postępowania toczącego się przed tym sądem krajowym.

70 W odniesieniu do tej kwestii Sąd przypomniał, również w pkt 193 zaskarżonego wyroku, że OHIM musi z urzędu zasięgnąć informacji, za pomocą środków, które w danym przypadku uzna za stosowne, na temat prawa krajowego danego państwa członkowskiego, jeżeli takie informacje są niezbędne do oceny przesłanek zastosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, a zwłaszcza prawdziwości przedstawionych faktów lub mocy dowodowej dostarczonych dowodów. W opinii Sądu ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez OHIM nie wyklucza bowiem, aby brał on pod uwagę – poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu – fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane lub które wynikają z powszechnie dostępnych źródeł.

71 Po trzecie, co się tyczy Francji, Sąd orzekł w pkt 195 zaskarżonego wyroku, że wbrew temu, co stwierdziła Izba Odwoławcza, z art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie wynika, by wnoszący sprzeciw musiał wykazać, że faktycznie mógł już zakazać używania późniejszego znaku towarowego, czego Budvar nie była w stanie uczynić, ale że przysługuje mu takie prawo.

72 W pkt 196 zaskarżonego wyroku Sąd dodał, że wbrew wskazaniom Izby Odwoławczej nazwa pochodzenia „bud", zarejestrowana na podstawie porozumienia lizbońskiego, nie została unieważniona orzeczeniem tribunal de grande instance de Strasbourg z dnia 30 czerwca 2004 r., ponieważ z orzeczenia tego wyraźnie wynika, iż unieważnienie dotyczy wyłącznie „skutków" nazwy pochodzenia wywoływanych na terytorium francuskim, zgodnie ze stosownymi postanowieniami porozumienia lizbońskiego. Sąd przypomniał również, że owo orzeczenie jest przedmiotem postępowania odwoławczego, a odwołanie ma skutek zawieszający.

73 Sąd orzekł w pkt 199 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, nie uwzględniając wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych właściwych do ustalenia, czy – tak jak tego wymaga art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 – prawo danego państwa członkowskiego przyznaje spółce Budvar prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

74 Sąd wywiódł z tego w pkt 201 zaskarżonego wyroku, że drugą część jedynego zarzutu należy uznać za zasadną, a co za tym idzie – należy uwzględnić jedyny zarzut i skargę w całości.

75 W konsekwencji w pkt 202 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził nieważność spornych decyzji.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

76 W odwołaniu Anheuser-Busch wnosi do Trybunału:

— o uchylenie zaskarżonego wyroku z wyjątkiem pierwszego punktu jego sentencji;

— tytułem żądania głównego o ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji lub tytułem żądania ewentualnego o przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania; a także

— obciążenie Budvar kosztami postępowania.

77 Budvar wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania; oraz

— obciążenie Anheuser-Busch kosztami postępowania.

78 OHIM wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku; a także

— obciążenie Budvar kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

79 Na poparcie odwołania Anheuser-Busch podnosi dwa zarzuty. Zarzut pierwszy, który dzieli się na trzy części, dotyczy naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Zarzut drugi opiera się na naruszeniu art. 8 ust. 4 w związku z art. 74 ust. 1 tego rozporządzenia.

80 OHIM oświadcza, że popiera odwołanie, i podnosi dwa zarzuty dotyczące naruszenia, odpowiednio, art. 8 ust. 4 i art. 74 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego

— Argumentacja stron

81 W pierwszej części zarzutu pierwszego Anheuser-Busch podnosi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż Izba Odwoławcza nie była kompetentna do ustalenia, czy Budvar dowiodła ważności wcześniejszych praw przywołanych na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, mimo że mogła ona nasuwać poważne wątpliwości.

82 W ramach postępowania w sprawie sprzeciwu opartego na „prawach" w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 OHIM powinien ustalić, czy prawa te istnieją naprawdę, czy wywołują skutki i czy można się na nie powołać względem zgłoszenia danego znaku, co też słusznie uczyniła Izba Odwoławcza.

83 Ciężar dowodu w zakresie wykazania, że powyższe przesłanki zostały spełnione, spoczywa na wnoszącym sprzeciw, co znajduje potwierdzenie w art. 43 ust. 5 i art. 45 rozporządzenia nr 40/94.

84 W tym wypadku Izba Odwoławcza oparła się na kilku orzeczeniach sądowych, które stały się prawomocne w odniesieniu do Republiki Włoskiej i Republiki Portugalskiej, natomiast nie w odniesieniu do Republiki Francuskiej i Republiki Austrii; z orzeczeń tych wynikało, w zakresie dotyczącym dwóch pierwszych z wymienionych powyżej państw członkowskich, że omawiana nazwa została unieważniona, natomiast co się tyczy dwóch pozostałych państw członkowskich, że wcześniejsze prawo nie wywoływało skutków.

85 Jeżeli chodzi o orzeczenia wydane w tych dwóch ostatnich państwach członkowskich, Anheuser-Busch dostarczyła liczne dokumenty, które wykazywały, że omawiana nazwa nie może zostać uznana za nazwę pochodzenia tudzież oznaczenie geograficzne, obalając w ten sposób wynikające z rejestracji domniemanie istnienia takiego prawa wcześniejszego. To do Budvar należało następnie wykazanie istnienia praw krajowych, na które się powoływała. Izba Odwoławcza, dokonawszy oceny materiału dowodowego przedstawionego przez Budvar, uznała, że tej ostatniej nie udało się dowieść tej okoliczności.

86 Wreszcie Anheuser-Busch zarzuca Sądowi, że przyjął za podstawę analogię między art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 a art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia, który dotyczy sprzeciwu opartego na wcześniejszym znaku towarowym i w kontekście którego z utrwalonego orzecznictwa Sądu wynika, że OHIM nie poddaje weryfikacji ważności wcześniejszego znaku.

87 Tymczasem taka analogia nie ma uzasadnienia. Oba rozpatrywane przepisy przewidują bowiem odrębne i różniące się od siebie podstawy odmowy rejestracji. Krajowy znak towarowy stanowi podstawę odmowy rejestracji już tylko ze względu na to, że został zarejestrowany, ponieważ ustawodawstwa państw członkowskich odnoszące się do znaków towarowych zostały zharmonizowane przez dyrektywę 89/104. Powyższe nie dotyczy natomiast „praw", o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, gdyż nie były one przedmiotem żadnego środka harmonizującego.

88 Budvar przypomina, że rozporządzenie nr 40/94 nie nadaje OHIM, jako jednostce organizacyjnej Unii Europejskiej, uprawnienia do rejestrowania lub unieważniania krajowych znaków towarowych. Zgodnie z tym, co zostało także wyrażone w motywie jedenastym tego rozporządzenia, kompetencje OHIM mogą zostać uznane tylko wtedy, gdy zostały one wyraźnie przyznane przez prawo wtórne i pod warunkiem, że takiemu przyznaniu nie stoi na przeszkodzie traktat WE.

89 A zatem Sąd słusznie nie uznał kompetencji OHIM do orzekania w przedmiocie ważności krajowego znaku towarowego, który został przywołany na poparcie sprzeciwu. Owa zasada, wyrażona także w motywie piątym rozporządzenia nr 40/94, w pełni znajduje zastosowanie do praw podnoszonych przez wnoszącego sprzeciw na podstawie art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia.

— Ocena Trybunału

90 Zgodnie z twierdzeniami Anheuser-Busch naruszenie prawa, którego dopuścił się Sąd, polegało zasadniczo na orzeczeniu, iż Izba Odwoławcza nie zastosowała się do art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ stwierdziła, że oznaczenie „Bud" w postaci chronionej na podstawie porozumienia lizbońskiego i międzynarodowych umów dwustronnych nie mogło zostać zakwalifikowane jako nazwa pochodzenia tudzież pośrednie oznaczenie pochodzenia geograficznego, a sprzeciw wniesiony tytułem wspomnianego przepisu nie może zostać uwzględniony na podstawie wcześniejszego prawa przedstawionego jako nazwa pochodzenia, które w rzeczywistości nią nie jest.

91 W tym względzie Sąd stwierdził w pkt 87 i 98 zaskarżonego wyroku, że w momencie wydania spornych decyzji postępowania sądowe toczące się we Francji i w Austrii w przedmiocie ważności, odpowiednio, nazwy pochodzenia „bud", chronionej we

Francji przez porozumienie lizbońskie, i nazwy „bud", chronionej w Austrii na mocy międzynarodowych umów dwustronnych, nie były zakończone prawomocnym i niezaskarżalnym orzeczeniem.

92 Ustaliwszy, że wywoływane przez prawa wcześniejsze skutki nie zostały ostatecznie unieważnione w tych dwóch państwach członkowskich oraz że prawa te pozostawały ważne w momencie wydania spornych decyzji, Sąd stwierdził w pkt 90 i 98 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza była zobowiązana wziąć pod uwagę podnoszone prawa wcześniejsze i nie była uprawniona do podważenia ich kwalifikacji.

93 Orzekając w ten sposób, Sąd nie naruszył prawa.

94 Koniecznym, ale zarazem wystarczającym warunkiem do zapobieżenia przez wnoszącego sprzeciw rejestracji wspólnotowego znaku towarowego na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 jest bowiem to, by w momencie dokonywania przez OHIM oceny spełnienia wszystkich przesłanek sprzeciwu mógł się on powołać na istnienie wcześniejszego prawa, które nie zostało unieważnione prawomocnym orzeczeniem sądowym.

95 W tych okolicznościach przy rozpoznawaniu sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 na OHIM ciąży obowiązek wzięcia pod uwagę orzeczeń sądów rozpatrywanych państw członkowskich rozstrzygających o ważności lub kwalifikacji podnoszonych praw wcześniejszych, tak aby upewnić się, że wciąż wywołują one skutki wymagane przez ten przepis, natomiast nie jest on władny do zastąpienia oceny dokonanej przez właściwe sądy krajowe własną oceną, które to uprawnienie nie zostało mu też przyznane przez rozporządzenie nr 40/94.

96 W niniejszej sprawie, zgodnie z tym, co orzekł Sąd, Izba Odwoławcza, orzekając w sprawie sprzeciwów wniesionych przez Budvar, miała podstawy, by stwierdzić, że przywoływane na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 prawa wcześniejsze nie zostały unieważnione prawomocnymi orzeczeniami sądowymi.

97 Izba Odwoławcza mogła z łatwością ustalić istnienie przywoływanych przez Budvar praw do nazwy „BUD" w momencie wydania przez nią decyzji w sprawie wspomnianych sprzeciwów, ponieważ było ono potwierdzone przez fakt rejestracji tej nazwy na podstawie porozumienia lizbońskiego, wywołującej skutki między innymi we Francji, oraz uwzględnienie tej nazwy w wykazie nazw zawartym w porozumieniu dwustronnym, w wyniku czego wywoływała ona skutki w Austrii. Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 58 opinii, fakt, że w tej dacie owa nazwa wciąż była zarejestrowana i uwzględniona we wspomnianym wykazie, wystarczył do wykazania ważności omawianych praw wcześniejszych do celów postępowania przed Izbą Odwoławczą.

98 Należy zwrócić uwagę, że Sąd nie poddał analizie kwestii, czy podnoszone prawa wcześniejsze, a mianowicie prawa do nazwy pochodzenia „bud" chronionej we Francji na podstawie porozumienia lizbońskiego i w Austrii na mocy międzynarodowych umów dwustronnych, stanowią oznaczenia, na które można powołać się w sprzeciwie wniesionym w trybie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, w świetle tego, co zostało orzeczone przez Trybunał w wyroku z dnia 8 września 2009 r. w sprawie C-478/07 Budějovický Budvar, Zb.Orz. s. I-7721, który stwierdził, że system ochrony przewidziany przez rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12) ma charakter wyłączny.

99 W konsekwencji należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego.

W przedmiocie drugiej i trzeciej części zarzutu pierwszego

— Argumentacja stron

100 W drugiej części pierwszego zarzutu Anheuser-Busch kwestionuje w pierwszym rzędzie, że Sąd orzekł w odniesieniu do jakościowego i ilościowego aspektu używania oznaczenia, iż przewidziana w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 przesłanka, zgodnie z którą „inne oznaczenie" w rozumieniu tego przepisu musi być „używane w obrocie [handlowym]", odnosi się do jakiegokolwiek wykorzystania handlowego, także ograniczonego, pod warunkiem że nie odbywa się ono w sferze czysto prywatnej, w tym do używania oznaczenia geograficznego jako znaku towarowego, a nawet używania go w kontekście dostaw realizowanych nieodpłatnie.

101 Zdaniem Anheuser-Busch Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że wspomnianą przesłankę należało uznać za co najmniej równorzędną z przesłanką rzeczywistego używania zawartą w art. 15 i art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, rozumianą jako wymóg faktycznego używania znaku towarowego na rynku dla towarów i usług, dla których jest on chroniony, jak również rzeczywistego handlowego wykorzystania znaku, w odróżnieniu od zwykłego używania na potrzeby własne lub o charakterze symbolicznym, służącego jedynie utrzymaniu praw do znaku, przy czym znak towarowy winien być rzeczywiście używany zgodnie ze swoją podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie konsumentowi lub końcowemu użytkownikowi, że dane towary i usługi pochodzą z określonego przedsiębiorstwa.

102 Gdyby taka przesłanka nie obowiązywała w ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z teorią autonomicznej przesłanki prawa Unii dotyczącej „używania w obrocie [handlowym]", to owo rozporządzenie ustanawiałoby bardziej rygorystyczne wymogi używania dla sprzeciwienia się rejestracji zgłoszonego znaku na podstawie wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego zgodnie z art. 8

ust. 1 wspomnianego rozporządzenia niż na podstawie wcześniejszych praw objętych art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, mimo że – w przeciwieństwie do znaków towarowych – prawa te nie były przedmiotem harmonizacji.

103 W odróżnieniu od Izby Odwoławczej Sąd nie uwzględnił celu prawnej przesłanki używania. Zdaniem Anheuser-Busch wymogi odnoszące się do używania, których spełnienia wymaga się do celów stwierdzenia naruszenia na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, powinny być łagodniejsze niż te konieczne do utrzymania praw do znaku towarowego, określone w art. 15 i art. 43 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia. Surowsze wymogi należałoby natomiast stosować do ustanowienia prawa takiego jak prawo sprzeciwu przewidziane w art. 8 ust. 4 omawianego rozporządzenia, ponieważ może ono uzasadnić odmowę rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

104 Anheuser-Busch zarzuca także Sądowi, że pominął dokonywane przez Budvar dostawy, które przez okres czterech lat miały skrajnie niewielki wymiar i były realizowane nieodpłatnie. Takich dostaw nie można uznać za rzeczywiste używanie w rozumieniu orzecznictwa dotyczącego tej przesłanki używania (zob. wyrok z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie C-495/07 Silberquelle, Zb.Orz. s. I-137).

105 Anheuser-Busch kwestionuje także stwierdzenie Sądu, że do celów stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie trzeba ustalać, czy dane oznaczenie było używane jako znak towarowy, czy jako nazwa pochodzenia tudzież oznaczenie geograficzne.

106 Podobnie jak używanie znaku towarowego musi odbywać się zgodnie z jego podstawową funkcją, aby mogło zostać zakwalifikowane jako rzeczywiste, używanie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego przywołanych w charakterze prawa wcześniejszego na podstawie art. 8 ust. 4 musi odbywać się zgodnie z podstawową funkcją tych oznaczeń, jaką jest zagwarantowanie konsumentowi określonego pochodzenia geograficznego danych towarów i właściwych im cech szczególnych.

107 Budvar utrzymuje natomiast, że pojęcie używania w obrocie handlowym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie zawiera żadnego odniesienia do rzeczywistego używania i winno być rozumiane jako kryterium jakościowe, a nie ilościowe, ponieważ pojęcie to, występujące ponadto w art. 9 i 12 wspomnianego rozporządzenia oraz w art. 5 i 6 dyrektywy 89/104, odgranicza rodzaje działalności, dla których znak jest chroniony, od tych, dla których nie podlega ochronie.

108 W pkt 165 zaskarżonego wyroku Sąd posłużył się prawidłową definicją omawianego pojęcia używania, ustanowioną w utrwalonym orzecznictwie Trybunału i Sądu, zgodnie z którą używanie musi mieć miejsce wyłącznie „w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej, a nie w sferze prywatnej". Ze względów dotyczących pewności prawa pojęcie, które występuje w różnych przepisach, powinno podlegać tej samej wykładni.

109 Prawa wcześniejsze inne niż znaki towarowe, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i, w bardzo podobnych słowach, w art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 89/104, są na tyle różne, że niemożliwe byłoby określenie minimalnych kryteriów, które prawa te musiałyby spełniać, aby można było się na nie powołać w sprzeciwie wobec późniejszego znaku towarowego. Z tego też powodu w wymienionych powyżej przepisach ustanowiono dodatkową przesłankę, zgodnie z którą właściciel niezarejestrowanego znaku towarowego lub innego oznaczenia musi wykazać, że jest on w stanie zakazać używania późniejszego znaku towarowego na podstawie przepisów prawa, na które się powołuje.

110 Jeżeli chodzi o realizowane nieodpłatnie we Francji dostawy piwa pod nazwą „BUD", Budvar utrzymuje, że wywody zawarte w ww. wyroku w sprawie Silberquelle nie mają zastosowania w takim przypadku jak omawiany w niniejszej sprawie, ponieważ wspomniany wyrok dotyczył przesłanki dotyczącej nie używania „w obrocie [handlowym]", lecz „rzeczywistego używania" w rozumieniu art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 1 dyrektywy 89/104.

111 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym Sąd powinien był ustalić, czy Budvar wykazała, że rozpatrywane oznaczenie było używane jako nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne, a nie jako znak towarowy, Budvar uważa, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie uzależnia możliwości powołania się na wcześniejsze prawo od takiego warunku i wnosi w tym kontekście o potwierdzenie pkt 174 i 175 zaskarżonego wyroku. Niezależnie od tego, jej zdaniem, kwestia, czy w niniejszej sprawie Budvar używała tego oznaczenia jako nazwy pochodzenia, czy jako znaku towarowego, stanowi okoliczność o charakterze faktycznym, której ocena należy wyłącznie do Sądu.

112 Następnie w drugiej części zarzutu pierwszego Anheuser-Busch twierdzi, odnosząc się do terytorium właściwego z punktu widzenia dowodu używania rozpatrywanego oznaczenia, że Sąd naruszył zasadę terytorialności i w sposób błędny dokonał wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stwierdzając w pkt 167 zaskarżonego wyroku, że dowody dotyczące terytorium państw członkowskich innych niż te, dla których prawo jest przywoływane na podstawie tego przepisu, może być brane pod uwagę przy ustalaniu istnienia używania w obrocie handlowym.

113 Taki warunek może odnosić się wyłącznie do używania oznaczenia na terytorium, na którym występuje się o ochronę.

114 Zdaniem Anheuser-Busch powyższe wynika w szczególności z zasady terytorialności, która należy do podstawowych zasad prawa własności intelektualnej. W rezultacie akty wykazujące używanie wcześniejszego oznaczenia muszą odnosić się do konkretnej jurysdykcji, o której mowa, w tym wypadku Republiki Francuskiej lub Republiki Austrii, i powinny być rozpatrywane odrębnie dla każdej z tych jurysdykcji.

115 W przeciwnym wypadku niezharmonizowane prawa objęte art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 byłyby traktowane korzystniej niż prawa, które zostały poddane harmonizacji, ponieważ bezsporne jest, że te ostatnie pozwalają na sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego tylko wtedy, gdy są rzeczywiście używane na terytorium państwa członkowskiego, w którym są chronione, a używanie w innych państwach członkowskich w ogóle nie jest brane pod uwagę.

116 W tym zakresie OHIM broni tej samej tezy, a mianowicie, że terytorium właściwym z punktu widzenia dowodu używania danego oznaczenia w obrocie handlowym w rozumieniu wspomnianego przepisu jest wyłącznie obszar, w odniesieniu do którego występuje się o ochronę, czyli w niniejszej sprawie Francja i Austria. Powyższe wynika z samego brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w tym samym zdaniu uczyniono w nim odniesienie do „oznaczenia używanego w obrocie" handlowym i do „[prawa […] mającego zastosowanie do tego oznaczenia]".

117 Prawidłowe podejście zostało przyjęte w pkt 40 wyroku Sądu z dnia 24 marca 2009 r. w sprawach połączonych od T-318/06 do T-321/06 Moreira da Fonseca przeciwko OHIM - General Óptica (GENERAL OPTICA), Zb.Orz. s. II-649, gdyż uznano w nim, że terytorium właściwym do dokonania oceny zakresu praw wyłącznych jest obszar, na którym zastosowanie znajduje każda z norm prawnych, w których prawa te mają swe źródło.

118 Budvar podziela natomiast stwierdzenie Sądu, że w ramach stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 niekoniecznie trzeba dowieść faktycznego używania wcześniejszego prawa na terytorium państwa członkowskiego, w którym cieszy się ono ochroną, ponieważ prawa, których dotyczy ten przepis, mogą korzystać z ochrony na tym terytorium, mimo że nigdy nie były tam używane.

119 Wspomniany przepis nie nakłada obowiązku wykazania rzeczywistego używania danego oznaczenia ani używania go na terytorium, na którym korzysta ono z ochrony.

120 W drugiej części zarzutu pierwszego Anheuser-Busch twierdzi wreszcie, odnosząc się do okresu, dla którego należy dowieść używania praw wcześniejszych, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, odstępując od przyjęcia momentu dokonania zgłoszenia znaku za datę właściwą, w stosunku do której należy wykazać okoliczność używania w obrocie handlowym, i orzekł w pkt 169 zaskarżonego wyroku, że wystarczy, by używanie zostało dowiedzione dla okresu przed datą opublikowania zgłoszenia w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*.

121 W tym zakresie Anheuser-Busch podnosi, że wszystkie przesłanki wymagane do powołania się na prawo wcześniejsze tytułem jednej ze względnych podstaw odmowy rejestracji przewidzianych w art. 8 rozporządzenia nr 40/94 muszą być spełnione w dniu dokonania zgłoszenia będącego przedmiotem sprzeciwu, włączając w to – jeżeli chodzi o art. 8 ust. 4 – przesłankę dotyczącą używania w obrocie handlowym. W konsekwencji wszystkie dowody mające na celu wykazanie takiego używania muszą pochodzić z okresu przed dokonaniem spornego zgłoszenia lub poprzedzać datę zastrzeżenia pierwszeństwa zgłoszonego znaku.

122 Taka linia wykładni znajduje potwierdzenie, w podobnym kontekście, w orzecznictwie, zgodnie z którym renoma wcześniejszego znaku towarowego, na którą wnoszący sprzeciw powołał się na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94, powinna była istnieć w momencie dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem sprzeciwu lub w dacie zastrzeżenia podnoszonego pierwszeństwa (zob. w szczególności wyrok z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawie C-108/07 P Ferrero Deutschland przeciwko OHIM, pkt 35), mimo że przepis ten odnosi się wyłącznie do starszeństwa znaku i nie wymaga wyraźnie, by renoma również poprzedzała zgłoszenie.

123 Orzecznictwo to opiera się na zasadzie pierwszeństwa – podstawowej zasadzie prawa własności intelektualnej, która jest powszechnie uznawana, także przez podstawowe umowy międzynarodowe zawarte w dziedzinie własności intelektualnej; zasada ta ustanawia pierwszeństwo wcześniejszego prawa wyłącznego przed prawami, które zrodziły się później, i stanowi, że zgłoszenie znaku towarowego może zostać zakwestionowane wyłącznie na podstawie praw wcześniejszych.

124 Anheuser-Busch zarzuca Sądowi, że zastosował art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w drodze niedokładnej analogii, wiążąc starszeństwo z datą opublikowania zgłoszenia w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*. Pozostaje to, co więcej, w sprzeczności z pkt 166 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd odrzucił możliwość takiego stosowania przez analogię.

125 Ponadto jej zdaniem art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 zawiera wyjątkową regułę pierwszeństwa ściśle powiązaną z utrzymaniem wcześniejszego znaku towarowego, która nie może być stosowana w innym kontekście, na przykład w kontekście art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia.

126 Wreszcie pojęcie używania oznaczenia „o [zasięgu] większym niż lokalny" stanowi autonomiczną przesłankę prawa Unii, która musi być spełniona, podobnie jak inne przesłanki określone w art. 8 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia nr 40/94 i ogólnie wszystkie przesłanki ustanowione w tym art. 8, „przed datą [zgłoszenia] wspólnotowego znaku towarowego lub datą zastrzeżenia prawa pierwszeństwa [przywołaną na poparcie zgłoszenia] wspólnotowego znaku towarowego".

127 Również zdaniem OHIM za datę właściwą, w odniesieniu do której należy wykazać używanie w obrocie handlowym, powinno się przyjmować moment dokonania zgłoszeń znaku towarowego. Zasada ta została prawidłowo zastosowana w pkt 44 ww. wyroku w sprawie Moreira da Fonseca przeciwko OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA).

128 Budvar uważa natomiast, że analiza przeprowadzona przez Sąd winna zostać potwierdzona.

129 Po pierwsze, orzecznictwo Trybunału dotyczące art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94 nie może obowiązywać w odniesieniu do art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia. Jest to uzasadnione szczególnym charakterem renomowanych znaków towarowych, ponieważ jest bardzo prawdopodobne, że zgłaszający będzie świadom renomy w momencie dokonania zgłoszenia późniejszego znaku towarowego. Natomiast w przypadku innych rodzajów sprzeciwów, o których mowa we wspomnianym art. 8, dopiero po opublikowaniu zgłoszenia zostaje ono upublicznione i może być przeciwstawiane osobom trzecim.

130 Po drugie, zaskarżony wyrok nie jest w jej przekonaniu w tym zakresie sprzeczny z zasadą pierwszeństwa. Owa zasada, wyrażona w art. 8 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, zobowiązuje wnoszącego sprzeciw do spełnienia dodatkowej przesłanki, a mianowicie do dowiedzenia, że przywołane na poparcie sprzeciwu prawo istniało przed dokonaniem zgłoszenia znaku. Jednakże taka zasada nie nakłada na wnoszącego sprzeciw obowiązku wykazania, że prawo to było używane w obrocie handlowym przed tą datą.

131 W trzeciej części zarzutu pierwszego Anheuser-Busch podnosi, że Sąd naruszył art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 także poprzez dokonanie błędnej wykładni, w pkt 179–183 zaskarżonego wyroku, zawartego w tym przepisie wyrażenia „o [zasięgu] większym niż lokalny".

132 Anheuser-Busch utrzymuje w szczególności, że „zasięg" oznaczenia w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 należy oceniać poprzez odniesienie do terytorium, na jakie rozciąga się jego ochrona, w tym wypadku terytorium Republiki Francuskiej i Republiki Austrii.

133 Co więcej, oznaczenie może mieć zasięg w rozumieniu tego przepisu tylko wtedy, gdy jest używane na rynkach państw członkowskich, zgodnie z prawem których jest chronione. Natomiast taki zasięg nie może wynikać z samego faktu, że oznaczenie jest chronione na mocy przepisów dwóch lub więcej państw członkowskich.

134 Anheuser-Busch wywodzi z tego, że wyrażenie „o [zasięgu] większym niż lokalny" winno być interpretowane jako autonomiczna przesłanka prawa Unii, która nie może podlegać prawu krajowemu, ale musi wynikać z używania danego oznaczenia na rynku państw członkowskich, na których terytorium jest chronione.

135 OHIM twierdzi, że wiążąc w pkt 180 zaskarżonego wyroku „zasięg" oznaczenia z geograficznym zakresem ochrony przyznanej przez przywoływane prawo krajowe, Sąd nie uwzględnił faktu, że przesłanka przewidziana w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którą zasięg oznaczenia musi być większy niż lokalny, stanowi wymóg, który winien być oceniany z punktu widzenia prawa Unii, a nie prawa krajowego.

136 Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 181 zaskarżonego wyroku, że prawa wcześniejsze mają zasięg większy niż lokalny w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 już z tego tylko powodu, że ich ochrona wykracza poza terytorium ich pochodzenia.

137 Zdaniem OHIM kryterium „zasięgu" ma na celu ustalenie faktycznej granicy dla wszystkich potencjalnych oznaczeń, które nie są znakami towarowymi, a które mogą być przywoływane jako uzasadnienie zakwestionowania zdolności rejestracyjnej wspólnotowego znaku towarowego. W rezultacie pojęcie to może dotyczyć tylko i wyłącznie znaczenia gospodarczego i zasięgu geograficznego „używania w obrocie handlowym".

138 W tym zakresie OHIM powołuje się na pkt 36–39 wyroku w sprawie Moreira da Fonseca przeciwko OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA), w których przyjęto tę ostatnią wykładnię.

139 Natomiast Budvar utrzymuje, że wyrażenie „o [zasięgu] większym niż lokalny" w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 odnosi się do geograficznego zasięgu ochrony danego oznaczenia, czyli terytorium, na którym wnoszący sprzeciw może podnosić swoje prawo wcześniejsze, w tym wypadku całość terytorium francuskiego i austriackiego, na których przywoływane prawa są chronione, odpowiednio, na podstawie porozumienia lizbońskiego i międzynarodowych umów dwustronnych.

140 Wspomniane wyrażenie odnosi się zatem do terytorium, na którym oznaczenie jest chronione, a nie na którym jest używane. Wykładnia przeciwna byłaby sprzeczna z samym brzmieniem art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 i oznaczałaby ponadto nałożenie na wnoszącego sprzeciw obowiązku spełnienia dodatkowej przesłanki, która nie byłaby też spójna z art. 107 tego rozporządzenia, ustanawiającym jako kryterium zastosowania prawa wcześniejszego terytorium, na którym prawo to jest chronione, a nie używane.

— Ocena Trybunału

141 W drugiej i w trzeciej części pierwszego zarzutu, które należy rozpatrzyć łącznie, Anheuser-Busch zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 poprzez dokonanie błędnej wykładni przesłanki, zgodnie z którą wcześniejsze prawo przywołane na poparcie sprzeciwu musi odnosić się do „oznaczenia używanego w obrocie [handlowym] o [zasięgu] większym niż lokalny".

142 W zakresie dotyczącym pierwszej z tych kwestii, związanej z pytaniem, czy wyrażenie „używany w obrocie [handlowym]" należy rozumieć, tak jak przyjął Sąd, jako odniesienie do używania wcześniejszego prawa w kontekście działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej, a nie w sferze prywatnej czy też jako odniesienie do rzeczywistego używania w sposób analogiczny do przewidzianego w art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w przypadku wcześniejszych znaków towarowych przywołanych na poparcie sprzeciwu, w zaskarżonym wyroku nie naruszono prawa.

143 Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wymaga bowiem „rzeczywistego" używania oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu, a brzmienie art. 43 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia nie wskazuje na to, by wymóg dotyczący dowodu rzeczywistego używania miał zastosowanie do takiego oznaczenia.

144 Ponadto, jakkolwiek wyrażenie „używany w obrocie [handlowym]" występujące w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 niekoniecznie musi otrzymać tę samą wykładnię co w kontekście art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia lub art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/104, ponieważ należy mieć na uwagę cel właściwy każdemu z tych przepisów, wykładnia tego wyrażenia, zgodnie z którą oznaczenie musi być wyłącznie przedmiotem wykorzystania handlowego, odpowiada powszechnie przyjętemu znaczeniu tych słów.

145 Równie słusznie Sąd orzekł w pkt 166 zaskarżonego wyroku, że gdyby wymóg rzeczywistego używania został nałożony na oznaczenia, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, stosownie do warunków określonych w art. 43 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia, to taka wykładnia oznaczałaby obwarowanie tych oznaczeń przesłankami właściwymi dla sprzeciwów opartych na wcześniejszych znakach towarowych, oraz że w odróżnieniu od tych sprzeciwów w kontekście art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia wnoszący odwołanie musi także wykazać, że z tytułu tego

oznaczenia przysługuje mu, zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego, prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

146 Zastosowaniu przez analogię do praw wcześniejszych, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, przewidzianej w przypadku wcześniejszych znaków towarowych przesłanki dotyczącej rzeczywistego używania stoi także na przeszkodzie zasadniczo autonomiczny charakter tej względnej podstawy odmowy rejestracji, który – jak wskazuje rzecznik generalny w pkt 69–71 swej opinii – znajduje swój wyraz w szczególnych przesłankach i winien być również postrzegany z perspektywy olbrzymiej różnorodności praw wcześniejszych, które mogą zostać objęte tą podstawą.

147 Po drugie, Sąd nie popełnił błędu także w odniesieniu do kwestii, czy wyrażenie „używany w obrocie [handlowym]" zakłada, że oznaczenie geograficzne przywołane na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 musi być używane zgodnie ze swoją podstawową funkcją, jaką jest zagwarantowanie konsumentowi określonego pochodzenia geograficznego danych towarów i właściwych im cech szczególnych, podczas gdy oznaczenie, na które powołano się w niniejszej sprawie, było używane jako znak towarowy.

148 Sąd orzekł w pkt 175 zaskarżonego wyroku, że w kontekście stosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wystarczy ustalić, że oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu jest używane w obrocie handlowym, a fakt, że jest ono identyczne ze znakiem towarowym, nie oznacza bynajmniej, iż nie jest ono tak używane.

149 Jeżeli chodzi o funkcję, jaką pełnić ma używanie oznaczenia, takie oznaczenie musi być używane jako element odróżniający w tym znaczeniu, że musi służyć do określania działalności gospodarczej wykonywanej przez jego właściciela, co w niniejszym wypadku nie jest przedmiotem dyskusji.

150 W szczególności Sąd dodał we wspomnianym pkt 175, że w postępowaniu przed nim nie zostało wyraźnie wyjaśnione, dlaczego oznaczenie „BUD" było używane „jako znak towarowy", i że nic nie wskazywało na to, by umieszczana na rozpatrywanych towarach wzmianka odsyłała bardziej do pochodzenia handlowego niż do pochodzenia geograficznego produktu.

151 Stąd argument ten może zostać jedynie odrzucony, ponieważ Sąd nie postąpił w tym zakresie w sposób nieprawidłowy z punktu widzenia prawa, a ponadto Trybunał na etapie odwołania nie jest władny dokonać kontroli przeprowadzonej przez Sąd oceny faktów; jednocześnie Anheuser-Busch nie podnosiła przed Trybunałem, że doszło do ich przeinaczenia.

152 Po trzecie, wbrew temu, co utrzymuje Anheuser-Busch, Sąd miał podstawy do tego, by stwierdzić w pkt 176 zaskarżonego wyroku, że dostawy realizowane nieodpłatnie mogły zostać uwzględnione w ramach oceny przesłanki używania w obrocie handlowym wcześniejszego prawa, na które się powołano, ponieważ mogły one być dokonywane w ramach działalności handlowej mającej na celu uzyskanie korzyści gospodarczej w postaci zdobycia nowych rynków zbytu.

153 Przed rozpatrzeniem pozostałych argumentów wysuniętych przez Anheuser-Busch w ramach drugiej części pierwszego zarzutu i przez OHIM w ramach jego zarzutu pierwszego, dotyczących okresu i terytorium właściwych do dokonania oceny przesłanki używania w obrocie handlowym, należy najpierw przeanalizować trzecią część pierwszego zarzutu Anheuser-Busch i pierwszy zarzut OHIM w zakresie, w jakim dotyczą one wymogu, zgodnie z którym zasięg przywołanego oznaczenia musi być większy niż lokalny, a zatem kolejnej przesłanki określonej w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

154 W pkt 180 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł z jednej strony, że z samego brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 wynika, iż przepis ten dotyczy zasięgu samego oznaczenia, a nie jego używania, a z drugiej strony, że zasięg tego oznaczenia należy rozumieć jako geograficzny zakres jego ochrony, który musi być większy niż lokalny.

155 W tym względzie w zaskarżonym wyroku naruszono prawo.

156 Oznaczenie, którego geograficzny zakres ochrony jest jedynie lokalny, z całą pewnością musi zostać uznane za niemające zasięgu większego niż lokalny. Jednak nie wynika z tego, że przesłanka ustanowiona w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 będzie spełniona zawsze już z tego tylko względu, że ochrona oznaczenia występuje na terytorium, które nie może być postrzegane jako jedynie lokalne w tym wypadku, dlatego że terytorium ochrony wykracza poza terytorium pochodzenia.

157 Wspólnym celem dwóch przesłanek ustanowionych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 jest bowiem ograniczenie kolizji między oznaczeniami, co ma zapobiec temu, by prawo wcześniejsze, które nie jest wystarczająco kwalifikowane, czyli ważne i znaczące w obrocie handlowym, mogło przeszkodzić w rejestracji nowego wspólnotowego znaku towarowego. Taka możliwość sprzeciwu musi zostać zastrzeżona dla oznaczeń, które faktycznie i rzeczywiście są obecne na ich relewantnym rynku.

158 W rezultacie zasięg oznaczenia nie może zależeć od samego geograficznego zakresu jego ochrony, ponieważ w takim wypadku oznaczenie, którego zasięg ochrony nie jest wyłącznie lokalny, mogłoby już z tego tylko powodu przeszkodzić w rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, i to nawet jeżeli byłoby używane w obrocie handlowym jedynie w sposób marginalny.

159 Z powyższego wynika, że aby móc przeszkodzić w rejestracji nowego oznaczenia, oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu musi być faktycznie używane w sposób wystarczająco znaczący w obrocie handlowym i mieć zasięg geograficzny większy niż lokalny, co oznacza, w przypadku gdy terytorium ochrony tego oznaczenia może zostać uznane za większe niż lokalne, że owo używanie musi mieć miejsce na istotnej części tego terytorium.

160 W celu ustalenia, czy jest tak faktycznie, należy uwzględnić okres i intensywność używania tego oznaczenia jako elementu odróżniającego z punktu widzenia jego adresatów, którymi są zarazem nabywcy i konsumenci oraz dostawcy i konkurenci. W tym zakresie szczególne znaczenie mają przypadki używania oznaczenia w reklamie i w korespondencji handlowej.

161 Ponieważ zgodnie z tym, co zostało stwierdzone w pkt 159 niniejszego wyroku, ocenie podlega używanie rozpatrywanego oznaczenia w obrocie handlowym na większej części terytorium jego ochrony niż lokalna, Sąd dopuścił się naruszenia prawa również – co podnosi zarówno Anheuser-Busch w ramach drugiej części zarzutu pierwszego, jak i OHIM w ramach zarzutu pierwszego – poprzez orzeczenie w pkt 167 zaskarżonego wyroku, że art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie wymaga, by dane oznaczenie było używane na terytorium ochrony, i że jego używanie na terytorium innym niż to, na którym jest chronione, może wystarczyć także wtedy, gdy nie jest ono w ogóle używane na terytorium ochrony.

162 To bowiem wyłącznie na terytorium ochrony oznaczenia, niezależnie od tego, czy chodzi o jego całość, czy tylko część, prawo właściwe przyznaje w związku z oznaczeniem prawa wyłączne, które mogą kolidować ze wspólnotowym znakiem towarowym.

163 Ponadto oceny przesłanki dotyczącej używania w obrocie handlowym należy dokonywać oddzielnie dla każdego z terytoriów, na których chronione jest prawo przywoływane na poparcie sprzeciwu. Zasięg oznaczenia nie może zatem w niniejszej sprawie zostać wywiedziony z kumulatywnej oceny używania oznaczenia na dwóch właściwych terytoriach, czyli na terytorium austriackim w przypadku ochrony wynikającej z międzynarodowych umów dwustronnych i na terytorium francuskim w odniesieniu do ochrony na podstawie porozumienia lizbońskiego.

164 Jednocześnie Sąd naruszył prawo, na co zwracają uwagę Anheuser-Busch i OHIM, orzekając w pkt 169 zaskarżonego wyroku, że używanie rozpatrywanego oznaczenia w obrocie handlowym musiało zostać wykazane wyłącznie dla okresu sprzed opublikowania zgłoszenia znaku towarowego, a nie najpóźniej do dnia dokonania zgłoszenia.

165 W tym względzie zaskarżony wyrok cechuje co najmniej nieścisłość, ponieważ we wspomnianym pkt 169 Sąd powołuje się w drodze analogii na wymagania obowiązujące w przypadku wcześniejszych znaków towarowych przywoływanych na poparcie sprzeciwu, podczas gdy w pkt 166 tego wyroku Sąd odrzuca, i to słusznie, jak zostało ustalone w pkt 142 niniejszego wyroku, możliwość stosowania przez analogię przesłanki rzeczywistego używania ustanowionej dla wcześniejszych znaków towarowych do praw wcześniejszych przywoływanych na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

166 Co więcej, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 120 opinii, istotne jest, by przy ocenie przesłanki używania w obrocie handlowym oznaczenia przywołanego na poparcie sprzeciwu stosować to samo kryterium czasowe co wyraźnie przewidziane w art. 8 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 w odniesieniu do uzyskania prawa do tego oznaczenia, czyli kryterium daty dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

167 Jeśli bowiem wziąć pod uwagę w szczególności istotną długość okresu, jaki może upłynąć między dokonaniem zgłoszenia a jego opublikowaniem, zastosowanie tego samego kryterium może lepiej gwarantować, że przywołane używanie danego oznaczenia jest rzeczywiste i nie stanowi praktyki nastawionej jedynie na przeszkodzenie w rejestracji nowego znaku towarowego.

168 Ponadto używanie danego oznaczenia wyłącznie lub w głównej mierze w okresie między dokonaniem zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego a jego opublikowaniem nie będzie co do zasady pozwalało na ustalenie takiego używania oznaczenia w obrocie handlowym, które wykazywałoby, że jego zasięg jest wystarczający.

169 Z powyższego wynika, że o ile należy odrzucić wysuwane przez Anheuser-Busch argumenty dotyczące pojęć rzeczywistego używania, używania w obrocie handlowym i dostaw realizowanych nieodpłatnie, o tyle druga i trzecia część podnoszonego przez nią zarzutu pierwszego, jak również pierwszy zarzut OHIM są uzasadnione, ponieważ zaskarżony wyrok jest dotknięty błędami w ocenie przesłanek określonych w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Sąd nie miał bowiem racji, stwierdzając najpierw, że zasięg omawianego oznaczenia, który musi być większy niż lokalny, należy oceniać wyłącznie przez odniesienie do terytorialnego zakresu ochrony tego oznaczenia, z pominięciem aspektu jego używania na tym terytorium, następnie, że terytorium właściwym do dokonania oceny używania tego oznaczenia niekoniecznie musi być terytorium jego ochrony, a wreszcie, że używanie tego oznaczenia nie musi koniecznie mieć miejsca przed datą dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

W przedmiocie drugiego zarzutu odwołania, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 4 w związku z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94

— Argumentacja stron

170 W zarzucie drugim Anheuser-Busch podnosi, że Sąd naruszył art. 8 ust. 4 w związku z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, orzekając w pkt 199 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, nie uwzględniając wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych mających znaczenie dla określenia, czy przepisy danego państwa członkowskiego, przywołane na podstawie art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, przyznają Budvar prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

171 Anheuser-Busch zarzuca Sądowi naruszenie art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 poprzez stwierdzenie w pkt 193 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza miała obowiązek uzyskania z urzędu, za pomocą środków, które wydawały jej się stosowne w tym celu, informacji na temat prawa krajowego rozpatrywanego państwa członkowskiego, w tym również orzecznictwa sądów tego państwa członkowskiego, ponieważ prawo to może zostać uznane za fakt notoryjny lub ogólnie znany, oraz że w zakresie wykraczającym poza materiał dowodowy dostarczony w tym względzie przez strony powinna była zasięgnąć u stron postępowania lub w inny dowolny sposób informacji o wyniku postępowań toczących się przed tymi sądami.

172 Orzekając w ten sposób, Sąd naruszył zasadę równości broni w postępowaniach w sprawie sprzeciwu, ponieważ zajęte przez niego stanowisko oznacza, że osoba dokonująca zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego jest zobowiązana, w przypadku choćby zwykłego nawiązania przez wnoszącego sprzeciw do prawa krajowego w kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, przeprowadzić badania dotyczące prawa i orzecznictwa krajowego.

173 Zaskarżony wyrok jest w tym względzie sprzeczny zwłaszcza z zasadą wyrażoną w art. 74 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którą to na wnoszącym sprzeciw spoczywa ciężar dowodu w ramach sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, szczególnie w zakresie wykazania, że w związku z danym oznaczeniem wnoszącemu sprzeciw przysługuje prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

174 Zdaniem Anheuser-Busch ze wspomnianego art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że w postępowaniu w sprawie sprzeciwu przeprowadzane przez OHIM badanie ogranicza się do okoliczności przedstawionych przez strony i że OHIM nie jest zobowiązany z urzędu zasięgać informacji na temat takich okoliczności.

175 Prawo krajowe, w tym orzecznictwo sądów danego państwa członkowskiego, dotyczące w niniejszym wypadku kwestii, czy oznaczenie geograficzne jest objęte ochroną sądową, stanowi element stanu faktycznego, a takie elementy nie mogą być uznawane za fakty notoryjne, które OHIM jest zobowiązany poddać badaniu z urzędu.

176 Anheuser-Busch utrzymuje, że Sąd, dokonując w pkt 195 zaskarżonego wyroku oceny, czy wnoszący sprzeciw wystarczająco dowiódł, że w związku z przywołanym oznaczeniem jego właścicielowi przysługuje prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, przyjął błędne kryterium w postaci wykazania abstrakcyjnego istnienia przepisów krajowych mogących stanowić podstawę prawa pozwalającego zapobiec używaniu późniejszego oznaczenia.

177 W sytuacji takiej jak omawiana w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza była, zdaniem Anheuser-Busch, uprawniona do tego, by orzec, na podstawie licznych dowodów dostarczonych przez tę ostatnią i wskazujących na to, iż omawiane oznaczenie nie było objęte ochroną sądową we Francji i w Austrii, że wbrew zasadzie, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na wnoszącym sprzeciw, Budvar nie przedstawiła dowodu na okoliczność, że posiadała ona prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego. Decyzja ta nie wywoływała, co więcej, w sposób ostateczny

niekorzystnych skutków dla wnoszącej sprzeciw, ponieważ wciąż jeszcze mogła ona zakwestionować znak towarowy po jego rejestracji w postępowaniu o unieważnienie prawa do znaku.

178 W zarzucie drugim OHIM podnosi, że Sąd naruszył art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Wynika to z wywodów zawartych w pkt 193 zaskarżonego wyroku.

179 OHIM wskazuje, że w swym wcześniejszym względem zaskarżonego wyroku orzecznictwie Sąd stwierdził, że orzeczenia sądów krajowych nie stanowią „faktów notoryjnych", które OHIM może uwzględnić z urzędu.

180 OHIM uważa, że w specyficznym kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 orzeczenia sądów krajowych stanowią dowody pozwalające na wykazanie „zakresu ochrony tego prawa" w rozumieniu zasady 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95, przy czym taki dowód musi, zgodnie z tym samym przepisem, zostać dostarczony przez wnoszącego sprzeciw.

181 W ocenie OHIM, jeżeli – jak to uczyniła Anheuser-Busch – zgłaszający wspólnotowy znak towarowy przedstawia orzeczenia sądów krajowych wskazujące na to, że sprzeciw wobec późniejszego znaku towarowego oparty na prawach podnoszonych w kontekście art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie został dopuszczony, to wnoszący sprzeciw powinien przynajmniej, w celu wykazania faktycznego zakresu ochrony praw, na które się powołuje, dostarczyć dowód przeciwny, pozwalający na ustalenie, że owe orzeczenia zostały uchylone.

182 OHIM utrzymuje, że w takiej sytuacji Sąd nie mógł wymagać przeprowadzenia tego dowodu z urzędu, jak to uczynił w pkt 193 zaskarżonego wyroku, bez zachwiania ustanowionej w art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 równowagi między obowiązkami i prawami procesowymi stron.

183 Budvar uważa, że Sąd nie naruszył art. 8 ust. 4 lit. b) i art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, nakładając na OHIM obowiązek zasięgnięcia z urzędu informacji na temat prawa krajowego rozpatrywanego państwa członkowskiego.

184 Taki obowiązek ma umiarkowany charakter i pozostaje ponadto w zgodzie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, który przyznaje OHIM uprawnienie do przeprowadzenia określonych dowodów.

185 Budvar podnosi także, że analiza przeprowadzona przez Anheuser-Busch w ramach zarzutu drugiego jest w rzeczywistości powiązana z pierwszym z podnoszonych przez nią zarzutów, zgodnie z którym OHIM jest właściwy do dokonania oceny ważności praw wcześniejszych przywoływanych na poparcie sprzeciwu. Z tych samych względów, co przedstawione w odpowiedzi na zarzut pierwszy, Budvar opowiada się za oddaleniem zarzutu drugiego.

— Ocena Trybunału

186 W zarzucie drugim, dotyczącym pkt 184–199 zaskarżonego wyroku, Anheuser-Busch i OHIM podnoszą, że Sąd niesłusznie orzekł, iż Izba Odwoławcza dopuściła się błędu, nie uwzględniając wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych mających znaczenie dla ustalenia, czy tak jak wymaga tego art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, przepisy rozpatrywanego państwa członkowskiego przyznają Budvar prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

187 Zarzut ten podnoszony jest w szczególności w odniesieniu do pkt 193 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd niesłusznie, ich zdaniem, orzekł, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza miała obowiązek zasięgnąć z urzędu informacji o wyniku postępowania sądowego wszczętego przez Budvar przed Oberster Gerichtshof, sądem orzekającym w Austrii w ostatniej instancji, przeciwko wyrokowi, z którego wynikało, że nie mogła zakazać używania późniejszego znaku towarowego z tytułu nazwy pochodzenia „Bud" chronionej na podstawie międzynarodowych umów dwustronnych.

188 W tym zakresie należy przypomnieć, że art. 8 ust. 4 lit. b) wspomnianego rozporządzenia ustanawia przesłankę, zgodnie którą na mocy prawa państwa członkowskiego, które znajduje zastosowanie do oznaczenia przywołanego w kontekście tego przepisu, z owym oznaczeniem musi wiązać się prawo jego właściciela do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

189 Ponadto, zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 ciężar dowodu w zakresie spełnienia tej przesłanki spoczywa na wnoszącym sprzeciw do OHIM.

190 W tym kontekście i w odniesieniu do praw wcześniejszych, na które powołano się w niniejszej sprawie, Sąd słusznie stwierdził w pkt 187 zaskarżonego wyroku, że należy mieć w szczególności na uwadze uregulowania krajowe przywołane na poparcie sprzeciwu i orzeczenia sądowe wydane w danym państwie członkowskim oraz że na tej podstawie wnoszący sprzeciw powinien wykazać, że dane oznaczenie objęte jest zakresem stosowania przywołanych przepisów danego państwa członkowskiego i że przyznają mu one prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

191 Wynika z tego, wbrew twierdzeniom Anheuser-Busch podnoszonym w ramach zarzutu drugiego, że Sąd prawidłowo orzekł w pkt 195 zaskarżonego wyroku, iż wnoszący sprzeciw musi jedynie wykazać, że przysługuje mu prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, i nie można od niego wymagać dowodu na to, że faktycznie skorzystał już z tego prawa, to znaczy, że faktycznie był w stanie uzyskać zakaz takiego używania.

192 A zatem, co się tyczy tej kwestii, drugi z zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch na poparcie odwołania jest bezzasadny.

193 Wynika stąd również, że Sąd prawidłowo orzekł w pkt 195 zaskarżonego wyroku, odnosząc się do ochrony we Francji nazwy pochodzenia „bud" zarejestrowanej na podstawie porozumienia lizbońskiego, że Izba Odwoławcza mogła oprzeć się na fakcie, wynikającym z orzeczenia sądowego wydanego w tym państwie członkowskim, że Budvar nie była zdolna w tamtym czasie powstrzymać dystrybutora Anheuser-Busch od sprzedaży we Francji piwa pod znakiem towarowym BUD, aby wywieść z niego, że Budvar nie dowiodła spełnienia przesłanki dotyczącej prawa do zakazania używania późniejszego znaku towarowego związanego z przywoływanym oznaczeniem.

194 Już sam ten powód wystarczył do tego, by można było stwierdzić, że w tym zakresie sporne decyzje są nieważne w odniesieniu do rozpatrywanego prawa wcześniejszego, czyli ochrony na podstawie porozumienia lizbońskiego.

195 Ponadto w pkt 192 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył, że wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym Budvar nie dowiodła, by w związku z rozpatrywanym oznaczeniem przysługiwało jej prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, był oparty wyłącznie na orzeczeniach wydanych we Francji i w Austrii.

196 Stwierdzając, że żadne z wymienionych powyżej orzeczeń nie stało się prawomocne, Sąd orzekł, w tym samym pkt 192, że Izba Odwoławcza nie mogła odwołać się wyłącznie do wspomnianych orzeczeń i powinna była uwzględnić także przepisy prawa krajowego, na które powoływała się Budvar w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, tak aby zbadać, czy na podstawie tych przepisów spółce tej przysługiwało w związku z przywoływanym oznaczeniem prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

197 W tym zakresie Sąd słusznie stwierdził, że w spornych decyzjach naruszono prawo.

198 Należy zauważyć w tym względzie, że – jak wskazuje Sąd w pkt 192 i 193 zaskarżonego wyroku – chociaż Izba Odwoławcza była świadoma faktu, iż przywołane przez Anheuser-Busch orzeczenia sądowe nie były prawomocne, ponieważ stały się przedmiotem postępowania odwoławczego przed sądem krajowym wyższej instancji, stanowiły one prawie wyłączną podstawę stwierdzenia, że przesłanka przewidziana w art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie została spełniona, z tym uzasadnieniem, że z jednej strony wyrok wydany w Austrii opierał się na ustaleniach faktycznych, których rewizja przez sąd ostatniej instancji była „mało prawdopodobna", a z drugiej strony wyrok sądu francuskiego wykazywał, iż Budvar „nie [była] zdolna w tamtym czasie powstrzymać dystrybutora Anheuser-Busch od sprzedaży we Francji piwa pod znakiem towarowym BUD".

199 A zatem ze spornych decyzji wynika, że Izba Odwoławcza błędnie umotywowała swe rozstrzygnięcie, że Budvar nie dowiodła spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

200 Co się tyczy, po pierwsze, orzeczenia wydanego przez sąd francuski, w pkt 193 niniejszego wyroku zostało już stwierdzone, że przyjęta przez Izbę Odwoławczą podstawa decyzji opierała się na wymogu, który nie wynika ze wspomnianego przepisu, co czyni sporne decyzje niezgodnymi z prawem.

201 Jeżeli chodzi, po drugie, o orzeczenie wydane przez sąd austriacki, jakkolwiek Izba Odwoławcza uznała, że orzeczenie to nie wystarczyło do wykazania spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, to jednak

stwierdzenie tego braku wystarczalności powinno było doprowadzić ją do wniosku, zgodnie z którym Budvar nie dowiodła spełnienia tej przesłanki, mimo że jest to wymagane przez art. 74 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, ponieważ nie przedstawiła w postępowaniu przed OHIM wyroku Oberster Gerichtshof, który potwierdzałby, że rzeczywiście przysługuje jej prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

202 Należy natomiast stwierdzić, co też uczynił Sąd w pkt 192 i 193 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza postąpiła zupełnie inaczej.

203 Bezsporne jest bowiem, że powołała się ona wyłącznie na przywołane przez Anheuser-Busch orzeczenie sądu austriackiego, i na tej podstawie stwierdziła, że Budvar nie przysługuje prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego, z tym uzasadnieniem, że orzeczenie to zostało oparte na ustaleniach faktycznych, w przypadku których było „mało prawdopodobne", że zostaną podważone przez sąd ostatniej instancji.

204 Podobnie jak Izba Odwoławcza nie mogła w niniejszym przypadku zastąpić własną oceną tej dokonanej przez właściwe sądy krajowe w przedmiocie ważności praw wcześniejszych przywołanych na podstawie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, co zostało stwierdzone w pkt 95 niniejszego wyroku, nie mogła też ona z góry wykluczyć wpływu wyroku, który miał zostać wydany przez Oberster Gerichtshof, na ocenę kwestii dotyczącej spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 8 ust. 4 lit. b) tego rozporządzenia, tym bardziej że została poinformowana przez Budvar, że przywołane oznaczenie zostało przez nią przed tym sądem zaskarżone. Izba Odwoławcza wykluczyła bowiem ten wpływ, opierając się na własnej ocenie prawdopodobieństwa podważenia tego orzeczenia.

205 Ponieważ, jak zostało stwierdzone w pkt 96 niniejszego wyroku w kontekście rozpatrywania pierwszego z zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch, ściśle – na co słusznie wskazuje Budvar – związanego z zarzutem drugim, bezsporne jest, że prawo wcześniejsze wywołujące skutki w Austrii, na które Budvar powołuje się na podstawie międzynarodowych umów dwustronnych, nie zostało unieważnione orzeczeniem sądowym, które w momencie wydania spornych decyzji byłoby prawomocne i niezaskarżalne, Izba Odwoławcza nie mogła stwierdzić wyłącznie na podstawie nieprawomocnego i będącego przedmiotem odwołania orzeczenia sądowego, że Budvar nie przysługiwało powiązane z owym prawem wcześniejszym prawo do zakazania używania znaku towarowego Bud.

206 Jedynym wnioskiem, jaki można było wyciągnąć z takiego orzeczenia sądowego, był bowiem ten, że omawiane prawo wcześniejsze zostało wprawdzie zakwestionowane, nie oznacza to jednak, że nie istniało.

207 Wobec dalszego istnienia prawa wcześniejszego pytanie dotyczące kwestii, czy w związku z nim wnoszącemu sprzeciw przysługiwało prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, powinno było prowadzić do zbadania, zgodnie z tym, co zostało stwierdzone w pkt 190 niniejszego wyroku, czy wnoszący sprzeciw wykazał, że rozpatrywane orzeczenie było objęte zakresem stosowania przepisów prawa państwa członkowskiego, na które się powołano, i czy przepisy te pozwalały na zakazanie używania późniejszego znaku towarowego.

208 W odniesieniu do tej kwestii Sąd zauważył w pkt 192 zaskarżonego wyroku, że w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Budvar powołała się nie tylko na postanowienia międzynarodowych umów dwustronnych, ale także na przepisy prawa austriackiego, które jej zdaniem pozwalały wykazać, że była uprawniona do zakazania używania późniejszego znaku towarowego Bud. Jednakże Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę tych przepisów, co zostało stwierdzone przez Sąd w tym samym pkt 192, ani nie odniosła się do dowodów mogących podważyć ich zastosowanie w niniejszej sprawie.

209 Rozważania takie jak te zawarte w pkt 192 i 195 zaskarżonego wyroku mogą uzasadniać wniosek, do którego Sąd doszedł w pkt 199 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Izba Odwoławcza naruszyła prawo, ponieważ nie uwzględniła wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych mających znaczenie dla określenia, czy tak jak wymaga tego art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, przepisy danego państwa członkowskiego przyznają Budvar prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.

210 Z powyższego wynika, że chociaż w pkt 193 zaskarżonego wyroku Sąd dodał zasadniczo, że OHIM powinien z urzędu pozyskać informacje na temat faktów notoryjnych, w tym prawa krajowego danego państwa członkowskiego, w związku z czym w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza była „upoważniona" do zasięgnięcia informacji u stron, lub za pomocą innych dostępnych środków, na temat wyniku postępowania toczącego się przed Oberster Gerichtshof, to okoliczność ta, zakładając nawet, że wiąże się dla Izby Odwoławczej z prawdziwym obowiązkiem zasięgnięcia z urzędu informacji na temat takiego postępowania i prowadzi w rezultacie do naruszenia prawa, co podnoszą Anheuser-Busch i OHIM, nie może samodzielnie prowadzić do obalenia wniosku Sądu o niezgodności z prawem spornych decyzji w zakresie dotyczącym rozpatrzenia przesłanki przewidzianej w art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

211 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzut skierowany przeciwko uzupełniającej tezie orzeczenia Sądu nie może prowadzić do uchylenia tego orzeczenia i dlatego jest nieskuteczny (zob. w szczególności wyrok z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5425, pkt 148).

212 Kwestia, czy Izba Odwoławcza musiała lub mogła zasięgnąć z urzędu informacji na temat wyniku wspomnianego postępowania sądowego, została rozpatrzona przez Sąd właśnie w sposób uzupełniający, ponieważ w niniejszej sprawie, jak zostało przypomniane w pkt 204 niniejszego wyroku, stwierdził on, że Izba Odwoławcza uznała na podstawie swej własnej oceny prawdopodobieństwa rewizji omawianego orzeczenia sądowego, że zasięgnięcie informacji w tym względzie nie było konieczne i że dysponowała ona wszystkimi informacjami potrzebnymi do ustalenia, czy przesłanka

przewidziana w art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 została spełniona, jak również do stwierdzenia, że w tym przypadku nie miało to miejsca.

213 Z powyższego wynika, że drugi z zarzutów podniesionych przez Anheuser-Busch i przez OHIM jest skierowany – w zakresie, w jakim dotyczy pkt 193 zaskarżonego wyroku – przeciwko tezie uzupełniającej tego wyroku i w rezultacie, nawet gdyby był uzasadniony, nie może prowadzić do jego uchylenia.

214 W konsekwencji drugi zarzut podniesiony przez Anheuser-Busch na poparcie odwołania nie może zostać uwzględniony z uwagi na to, że jest w części bezzasadny i w części nieskuteczny, natomiast drugi zarzut OHIM ze względu na to, że jest nieskuteczny.

215 W tych okolicznościach zaskarżony wyrok należy uchylić w zakresie, w jakim Sąd, dokonując wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, błędnie stwierdził najpierw, że zasięg danego oznaczenia, który musi być większy niż lokalny, należy oceniać wyłącznie przez odniesienie do terytorialnego zakresu ochrony tego oznaczenia, z pominięciem aspektu jego używania na tym terytorium, następnie, że terytorium właściwym do dokonania oceny używania tego oznaczenia niekoniecznie musi być terytorium jego ochrony, a wreszcie, że używanie tego oznaczenia nie musi koniecznie mieć miejsca przed datą dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

W przedmiocie skargi do Sądu

216 Z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał może, jeśli stan postępowania na to pozwala, wydać orzeczenie ostateczne w sprawie bądź skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

217 W niniejszej sprawie Sąd uwzględnił argument Budvar, stanowiący część drugiej części jej jedynego zarzutu, w którym podważała ona sposób, w jaki Izba Odwoławcza zastosowała przesłankę dotyczącą używania w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny, przewidzianą w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

218 W pkt 215 niniejszego wyroku stwierdzono, że ocena zastosowania tej przesłanki w zaskarżonym wyroku jest dotknięta trzema błędami stanowiącymi naruszenie prawa.

219 W celu dokonania oceny zarzutu wysuniętego przez Budvar wobec sposobu, w jaki Izba Odwoławcza zastosowała przesłankę dotyczącą używania oznaczenia w obrocie handlowym o zasięgu większym niż lokalny, konieczne jest przeprowadzenie analizy mocy dowodowej elementów odnoszących się do stanu faktycznego, które mogą pozwolić na wykazanie spełnienia tej przesłanki w niniejszej sprawie zgodnie z definicją nadaną jej w niniejszym wyroku. Takimi elementami są w szczególności przedstawione przez Budvar dokumenty wspomniane w pkt 171 i 172 zaskarżonego wyroku.

220 Wobec powyższego stan postępowania nie pozwala na rozstrzygnięcie przez Trybunał niniejszego sporu; sprawę należy zatem przekazać do ponownego rozpoznania wspomnianego zarzutu przez Sąd.

W przedmiocie kosztów

221 Ze względu na fakt, że sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar przeciwko OHIM – Anheuser-Busch (BUD) zostaje uchylony w części, w jakiej Sąd, dokonując wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 422/2004 z dnia 19 lutego 2004 r., błędnie stwierdził najpierw, że zasięg danego oznaczenia, który musi być większy niż lokalny, należy oceniać wyłącznie przez odniesienie do terytorialnego zakresu ochrony tego oznaczenia, z pominięciem aspektu jego używania na tym terytorium, następnie, że terytorium właściwym do dokonania oceny używania tego oznaczenia niekoniecznie musi być terytorium jego ochrony, a wreszcie, że używanie tego oznaczenia nie musi koniecznie mieć miejsca przed datą dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.**

2) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**

3) **Sprawy połączone T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 zostają przekazane do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.**

4) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Podpisy